

36 Говѣрѣха прочее Ісдее те: виждь какѣм го вѣчылаше.

37 Я нѣкои отъ нихъ рекоха: той който отвори очи те на слѣпыатъ, не можеше ли да направви да не оумре и тоа.

38 Я Ісвсѣз пакъ като жалеше на сѣрдце то си, дойде на гробатъ, и веше пещера, и камень лежеше на неа.

39 И рече Ісвсѣз: вдигнете камыкатъ, рече мѣ сестра та на оумрелья, Марѣа: Господи, смѣрди вече, защото е четверодневенъ.

40 Рече и Ісвсѣз: не рекохъ ли ти, зацо ако вѣрѣвашъ, ще видншъ слава та Божіа.

41 Вдигнаха прочее камень-атъ отъ (пещера та) гдѣто лежеше оумрелью, а Ісвсѣз като вдигна очи те си горе рече: Отче, благодаримъ те зацо си ме пославшалъ.

42 И азъ знаехъ зацо всегда ме пославшвашъ: но заради народатъ който стои навколам рекохъ: да повѣроватъ че ты си ме пратилъ.

43 И като рече това извика сѣ големъ гласъ: Лазаре, излѣзни вжнъ.

44 И излѣзе оумрелью вѣвжрзанъ по рѣце те и по ноге те сѣ повой: и лице то мѣ сѣ кжрпа вѣвжрзано, рече имъ Ісвсѣз: развжржете го, и вставете да вжрви.

45 Мнозина прочее отъ Ісден те, които бѣха дошли кодъ

Маріа, и видѣха (това) штоо направн Ісвсѣз, повѣроваха въ него.

46 Но нѣкои отъ нихъ отидоха кодъ фарісеи те, и казаха имъ (онова) штоо направн Ісвсѣз.

47 Архіерее те прочее и фарісее те собраха соборъ, и говореха: шо да направиме: зацото тоа челоуѣкъ много чѣдеса прави.

48 Яко го вставиме така сички те ще да повѣроватъ въ него: и ще дойдатъ Римляне те и ще зематъ и мѣстото и народатъ нашъ.

49 Я единъ нѣкой отъ нихъ Клаіфа, който беше архіерей презъ онаа година, рече имъ: вые не знаете нишо.

50 Нито помышлавате, зацо е по добре намъ да оумре единъ челоуѣкъ за сичките) людіе нежели сичкіо народъ да погине.

51 Я това не рече отъ себе си: но понеже беше архіерей презъ онаа година, прорече зацо Ісвсѣз щеше да оумре за народатъ.

52 И не токму за народатъ но и да собере чада та Божіи распржснати те на кѣпъ.

53 Отъ оный день прочее сговорихасе, да го оубіятъ.

54 Я Ісвсѣз не ходеше вече гвнмъ междѣ Ісдее те, но отиде отъ тамъ въ (онаа) страна коато е близъ при пѣстына та въ